11de Jaargang — Curacao den 20n. Januari 1894 — No 525

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0.50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66. RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

Een verdienstelijk Staatsman

De Nederlandsche dagbladen hebben ons het overlijden gemeld van een merkwaardig man. Mr. L. W. C. Keuchenius is 18 December door den dood uit het zware lijden zijner laatste ziekte verlost.

Het Christelijk Nederland verliest in dezen Protestantschen Staatsman een voorbeeld, de anti-revolutionaire partij een harer uitstekendste leden.

Het feit, dat geen blad van beteekenis in het vaderland dezen doode een gulle lofspraak weigerde, getuigt, dat de heer Keuchenius eene plaats ledig laat, waarnaar men op zag, zoo niet altijd met eerbied en liefde dan toch met ontzag en bewondering. Deze zijn dan ook ongetwijfeld het minste, dat werd afgedwongen door een man karakter, als Keuchenius zich zijn geheele politieke loopbaan lang betoont heeft. Immers hij leefde ten volle uit zijne overtuiging. In deze beginsellooze dagen toonde zijne figuur den lande een man uit één stuk, een overschrokken belijder eener heilige overtuiging, een ontrefbaar vaandrig die zijn vlag, waar dan ook, met geestdrift hoog hield. En, — wat den Katholiek hier vooral tot waardeering en hoogachting stemt, — zijn vaandel droeg de beeltenis van den Christus.

Over de verschijning van dezen staatsman ligt de schoone gloed van een groot en standvastig geloof in den éénigen Heiland der wereld. Dat geloof was de grondslag van het karakter, waarin hij zich in het politieke leven heeft getoont. Op het Binnenhof heeft de stem van den volksvertegenwoordiger er tallooze malen luide getuigenis van gegeven en de minister heeft zich op dit stuk door spot noch spijtigheid het zwijgen laten opleggen. Geheel vervuld van de Christelijke denkbeelden, zooals de anti-revolutionairen die opvatten, achtte hij het een plicht, eene zaak van eer op elke redevoering, op elke toespraak den stempel dier denkbeelden te drukken. En nu zij hij niet vrij te pleiten van overdrijving; nu moge het al waar zijn dat die stempel matiger en wijzer had kunnen gebezigd worden en dat de afdrukken ervan niet altijd fraai waren, het beginsel, waar alles op aankomt, kan er bij mannen van oordeel en onbekrompenheid niet door geschaad worden en dit was: Christen zijn en het toonen.

Wellicht op de heerlijkste wijze van geheel zijn leven drukte dat beginsel zich uit in het geduld en de berusting, waarmede hij, volgens het verhaal zijner vrienden, de ondragelijke smarten zijner laatste ziekte doorstond.

Waarlijk, nu oppervlakkig ongeloof en heillooze stofvergoding hun schier dagelijks wisselende meeningen op hoogen toon van de daken verkondigen, — in zulk een tijd verdient een man als de heer Keuchenius was onze toejuiching en het is dunkt ons passend voor allen, die gelooven een krans neder te leggen op zijn graf.

Wij laten een beknopt levensbericht van den overledene volgen.

Mr. L. W. C. Keuchenius werd 21 Oct. 1822 te Batavia geboren. Na de voltooiing zijner studiën in de rechtsgeleerdheid, koos hij de loopbaan Oost-Indisch ambtenaar. Met verlof in Nederland, werd hij in 1854 benoemd tot waarnemend secretaris-generaal bij het departement van Koloniën. Dezen post bekleedde hij tot 1858, als wanneer hij wederom naar Oost-Indië vertrok, waar hij lid werd van den Raad van Nederlandsch Indië. Er wordt verhaald, dat eene vergiftiging op Java, de misvormdheid van zijn gelaat veroorzaakt heeft.

In 1866 trad Mr. Keuchenius in het politieke leven. De kiezers van het district Arnhem vaardigden hem ter Tweede Kamer af. Terstond deed hij zich kennen als ten volle berekend voor de opgedragen taak. Zijn uitgebreide kennis, van veelzijdige studie en groote belezenheid getuigende maakten zijne redevoeringen gewichtig, terwijl ook zijn eigenaardige zeggingskracht en zijn bijtende spot hem onder de redenaars deden tellen, naar wie geluisterd wordt.

Bij de kamerontbinding van 1868 niet herkozen vertrok Mr. Keuchenius wederom naar Indië, waar hij zich als advocaat vestigde en de redactie van het Bataviaasch Handelsblad aanvaardde.

Elf jaren lang bleef hij in deze hoedanigheid van eenvoudig burger, toen hem voor het distrikt Gorkum door de Anti-revolutionnairen opnieuw een kamerzetel werd aangeboden. *Elected I submit*, was zijn telegrafisch antwoord en daar de overwinning behaald werd, nam hij zijne plaats op het Binnenhof weder in. In 1888 nam hij zitting in het kabinet-Mackay, welke hooge betrekking hij tot in het begin van 1890 bekleedde, waarna hij als gewoon parlementslid tot aan zijn dood werkzaam bleef.

Wat zijne zuiver parlementaire persoonlijkheid aangaat, volsta de volgende aan een Nederlandsch courant ontleende schets. „Wanneer hij in de Kamer het woord verkreeg en de lijvige, met tal van gedrukte en geschreven papieren gevulde portefeuille voor zich opensloeg, dan wist men dat men eene rede van beteekenis zou hooren, eene rede, die kon prikkelen, die wellicht zonderling zou wezen.... doch die in elk geval van het alledaagsche afwijken en zich waarschijnlijk daarboven verheffen zou.

Het geheim der kracht, welke van Keuchenius uitging, was allereerst gelegen in de onwrikbaarheid en levendigheid zijner overtuiging, in de tweede plaats in zijn verbazende werkkracht. Zooals Keuchenius elk document bestudeerde der stapels bescheiden, welke jaarlijks de Landsdrukkerij verlaten, zullen — met den besten wil — zeer weinigen het kunnen. Het taaie geduld daartoe noodig is het eigendom van slechts enkelen. Veel, verbazend veel las hij daarbij op elk gebied van kennis en wetenschap; daarbij hield hij van alles aanteekening, zoo o. a. van datums. Tot zijne "singulariteiten" in de Kamer behoorde het, een rede aan te vangen met de herinnering, dat het dien dag juist zooveel eeuwen geleden was, sedert een of ander historisch feit had plaats gehad. Hij-zelf scheen zulke co-incidenties merkwaardig te vinden en daarin een bijzondere leiding der Voorzienigheid te ontdekken. Ook het citeeren van vaderlandsche schrijvers en dichters in politieke redevoeringen — het liefst Bilderdijk en Da Costa — behoorde tot zijn eigenaardigheden."

Vrijdag 22 December jl. had de teraardebestelling plaats, die op last van den gestorvene zelven een eenvoudig karakter moest dragen. Nadat aan het sterfhuis een lijkdienst was gehouden door Dr. Kuijper en Ds. Sikkel van Amsterdam werd het stoffelijk omhulsel naar de *Algemeene Begraafplaats* gebracht, waar een aanzienlijke schare van belangstellenden, en talrijke autoriteiten verzameld waren. Aan de groeve werd een kort woord gesproken door Dr. Kuyper ter eere van den ontslapen staatsdienaar, terwijl nadat de kist der aarde was toevertrouwd ds. Sikkel de plechtigheid met dankzegging en smeeking tot God besloot.

EEN SOCIALISTISCHE KOLONIE.

Honderd mijlen landwaarts van de noordelijke kust van Peru is een kolonie gevestigd, welker bewoners aan geen andere wetten dan hun eigene gebonden zijn en aan geen andere overheid gehoorzamen dan die zij zelven zich kozen. Het gouvernement van Peru beschermt hen in hun onafhankelijkheid en in het onbetwist bezit van hun land.

De bewoners zijn enkel socialisten. De kolonie heet geheel gebouwd op de socialistische beginselen.

Eigendom en verdiensten van het individu behooren aan het „ gouvernement ", en het individu (de enkele mensch) zelf behoort aan de gemeenschap.

Godsdienstige onderwerpen mogen niet besproken worden. Een zware straf is onder anderen gesteld op een iegelijk, die „ publiek of bij gewoonte spreekt over onderwerpen, die een

FEUILLETON

Medico di Cabecera dje Princesa rusa

—)o(—

Entre e viajéronan koe riba un hermoso dia di otoño tabata bai San Petersburgo den un tren-expreso, tabatin un jóven també, di un exterior algo melancólico. I nò tabatá di admirá. Imposible pa él por a loebida e dos wówonan grandi pretoe koe no más un hora pasá, a dirigiéle, na momento di su partida, un adiós coe un expresión tan triste, i él a descubrí ne su llegada na capital di imperio ruso, koe su cordamentoe no a ocupéle durante e viaje sino dje dos wówonan.

—"Ta sinembargo un locura di interesá den un muchá koe propiamente no ta bai ni biai mi," él tabata cordá den dje mes, trocando panja na un hotel pa él bai un rato despues bai haci antesala cerca princesa Saroff.

Más di un vez él a llegá di atravesá anteriormente e calle Serguiewkala, ma cada vez lo grandioso i lo severo di exterior dje palacio Saroff, semper cargá coe coche su delanti, a causéle admiración, mientras e *doornik* (portero), sintá riba un banki na entrada dje esplanada, tabata coeri coe e humilde *isvochtchiknan* koe tabatin atrevimiento di keda para.

—"¡ Vamos, vamos ! retirá bo lo más liger posible," èl dici coe e cochero di alquiler, estando e homber contando su placa, pa él mira si e *barina* (caballero) a paguéle bon pagá.

E mayordomo imponente, bisti coe su rok toer na galón, i pará coe toer magestad na entrada principal dje palacio, a keda observá e joven extranjero di cabez te na pia, coe cierto aire di menosprecio.

—"¿ Kiko ta na bo servicio, señor ?" él a puntréle, cortando su paso.

—" Mi ta llamá cerca princesa."

E Cerbero a keda miréle coe un mirada di desconfianza i dici coe n'éle coe cierta amabilidad ridícula.

—" Haci mi favor anto di entregá mi bo tarjeta ó di bisa bo nomber."

Despues di cinco minuto koe e extranjero a keda camná bai bini delanti dje cas, e mayordomo a bolbé bini, él a habri porta na mitar i él a larguéle drentá.

Un lacayo alto, di librea azul, adorná coe galón di oro i arma dje princesa, a conduci e joven, á lo largo di un trapi monumental di mármol pretoe, hibá den un vestíbulo espacioso llená di retrato, él a haciéle atravesá cuatro cinco sala inmensa, rigidamente amueblá i porfin él drentéle den un compartimento grandi.

Un balaustrada na forma di hiedra (klimop), haciendo servicio di persiana, tabata dividí e cuarto na dos.

—" Princesa ta allí," él dici, indicando riba e balaustrada, i él a retirá bai.

Córtinan espesa tabata interceptá toer claridad, i e extranjero mester a voelá pa él camná den e luz débil reinante den dje sala. Caminando riba sona di un voz monótona koe parcé tabatá lezá, él a ser ricibí pa gritoe furioso di tres "King Charles" koe a boela cogé su ipanan.

—" ¡ Miss ! ¡ Birdie ! ¡ Darling !," un voz chillona a gritá, " bin cogé e cachónan, Vassilissa, i no largá nan gritá asina."

Na fondo dje sala, un señora vieja toer na arruga tabata soyá den un mecedora gigantesca, rondoná di coesinchi i él dici.

—" Acercá bo, joven.... ¡ Vassilissa, pa favor, haci e cachónan keda ketoe !"

Un dama koe tabata sintá riba un taburete banda dje princesa, a haci un profunda inclinación pa e joven médico i él a gritá e cachónan, ma como nan no kier a tendé p'éle, él a cogé un na su nek, un otro na su raboe, lo ke a haci i gritamentoe bira peor ainda.

—"Qué diablo," e médico tabata cordá den dje mes, " donjo dje cachónan chiquito inglés ta mes violenta coe nan."

—" Llegá poco más acerca, ya mi no ta mira mucho bon.... Vassilissa, hizá persianan un poco."

E señora anciana a bisti su lorgnet koe tabata cologá na un cadena fini, i coe un vista indagadora él a keda observá e médico koe tabatin trabao pa contené un sonrisa.

(El ta continuá.)

toekomstigen toestand der ziel raken."

Deze „kolonie der goede vrienden" (Buenos Amigos-kolonie) werd gevestigd door Don Jose Rodriguez, een Peruaansch grondeigenaar, in 1858. De oorspronkelijk nederzetters waren 75 in getal. Door geboorte en toetreding breidde zij zich uit tot ruim duizend.

Die lid wil worden van de kolonie, moet zulks aanvragen aan het „congres" en zoo deze bij meerderheid van stemmen het hem vergunt, betaalt hij bij zijn intrede in de socialistische maatschappij de som van f 500.

Een bepaling, waarmede men luiaards weert, doch tevens een zonderling licht werpt op de wijze, waarop in den socialistischen heilstaat in de nooden van armen en werkloozen voorzien wordt.

Ook tegen de bewering dat de sociaal-democraat cosmopoliet (wereldburger) is en dat alle nationaliteiten in zijn heilstaat welkom zijn, wordt in deze Goede-vrienden-kolonie gezondigd. Immers, negers en Indianen worden daar niet toegelaten

De kolonie telt voor twee derden Zuid-Amerikanen; voor één derde Duitschers, Engelschen en N. Amerikanen.

De kolonie is verdeeld in vier departementen: arbeid, onderwijs, handel en gezondheid.

Aan het hoofd van ieder departement staat een minister, en de vier departementen samen vormen de tribune.

De tribune vormt het hoofd van het departement van justitie en financiën.

De departementen zijn verdeeld in divisiën en dezen weder in sectiën.

Zoo is het departement van arbeid verdeeld in divisiën van landbouw, bouwkunde, verteelt, fabriekswezen en verbeteringen. Dat van onderwijs in die van scholen, muziek en fijne kunsten. Dat van handel in die van uitvoer, invoer en verdeeling (distributie). Dat van gezondheid in die van huishoudkunde, hospitaal verpleging en kinderverzorging.

Iedere divisie staat onder het opzicht van een superintendant: iedere sectie onder dat van een chef.

Zeiden wij boven, dat de godsdienst in dien socialistischen staat verboden is, dit geldt natuurlijk van alle wetten, die aan dien door de meeste sociaal-democraten gehaten godsdienst herinneren.

Dat er van de persoonlijke vrijheid niet veel overschiet, bespeurt men al dadelijk. Doch ook het huwelijk, het huisgezin, de ouderlijke opvoeding, zijn er niet bekend.

Een man en een vrouw mogen onderling overeenkomen, om saam te wonen en hun overeenkomst duurt zoolang als het beiden bevalt.

Daar het individu het (eigendom van de „regeering" is, neemt het gouvernement dadelijk de zorg voor de opvoeding der kinderen op zich. Zoodra een kind geboren is, worden moeder en kind terstond naar een hospitaal vervoerd, en van daar naar de kweekkamer, waar zij worden verpleegd, tot de moeder, hersteld, ontslagen wordt.

Het kind blijft echter in de kweekkamer en gaat bij het opgroeien naar de scholen en is het volleerd, hetgeen op zijn 20ste jaar het geval is, dan komt het zijn plaats innemen in de rangen der werkers en medebestuurders.

Ieder ambtenaar bekleedt zijn ambt, totdat hij door een meerderheid zijner onderhebbenden ontheven wordt van zijn gezag, terwijl de meerderheid van het geheel (dat het congres genoemd wordt), beslist over het al of niet aanblijven der departement-ministers.

Het financieele stelsel der kolonie is zeer eenvoudig. „Arbeid is geld" is het beginsel, waarop de kolonie is georganiseerd, en het uur is de eenheid voor allen arbeid. De schaal van werkloon is een uniforme, dat wil zeggen, voor alle werk eender. Zij komt overeen met 30 cent. Derhalve wordt een uur 30 cent genoemd. Het betaalmiddel bestaat in kaartjes en is verdeeld in minuten, uren, dagen, weken, maanden en jaren. Een minuut is in ons geld een halve cent, een uur 30 cent, een dag f 12, enz. Hieruit ziet gij, dat een dag daar 8 werkuren telt en de week 5 werkdagen. De Zaterdag en Zondag zijn vrije dagen.

De waarde der kaartjes, die alle even groot zijn, wordt aangegeven door de kleur.

Alle producten, als graan, wol en erwten, vinden een gereede markt te Lima, Peru's hoofdstad. Alle uit en invoer wordt geregeld door de daarvoor bestemde divisie.

Alle leden der kolonie ontvangen hun levensbehoeften uit de gouvernements - voorraadschuren, tegen kostprijzen.

Woningen, schuren, huismeubelen, enz. is het eigendom van het gouvernement, waardoor alle woningen naar een gelijk stelsel gemeubileerd worden. Nochtans — en ziehier weder het bewijs van de onmogelijkheid, om de leus der gelijkheid in beoefening te brengen — kan ieder er zoo veel en zoo fraai bij koopen als hij verkiest.

Ieder persoon boven den leeftijd van 50 jaren moet iederen dag minstens vier van de acht uren werken: ziekte of lichaamsgebreken echter voorbehouden.

Die daaraan niet voldoet, moet Zaterdags en Zondags zijn schade inhalen, onder toezicht van een agent, gewapend met een zweep. Deze dwangarbeid wordt echter met denzelfden prijs betaald als vrijwillige arbeid.

Werk is er altijd in de kolonie, is er niet te planten of te oogsten, dan worden de wegen of gebouwen verbeterd. Straten en bruggen zijn dan ook in voortreffelijken toestand. Hun vergaderzaal is opgetrokken van hardsteen en marmer: en een groote steenen reservoir, op een naburigen berg gebouwd, voorziet de nederzetting van water. Zij graven tegenwoordig een kanaal van de Colatorivier naar hunne nederzetting.

Regen valt er overvloedig, doch de kolonie irrigeert liever, dan is zij „zeker" op altijd goede oogsten. Van een God, die den wasdom geeft en ook inhouden kan, weet zij natuurlijk niets.

Hoewel Spaansch de hoofdtaal is, mag men er ook andere talen spreken.

Die de kolonie uit wil, moet dit aan de tribune aanvragen, die het verzoek toestaat.

De belanghebbende krijgt dan zijn werkkaartjes in geld uitgewisseld 30 cent per uur: en was hij drie volle jaren lid der kolonie dan deelt hij tevens in de winst, die de kolonie, in dien tijd gemaakt heeft.

Men zegt, dat in deze kolonie waar men geen armoede kent, de menschen zeer tevreden zijn. Hoe zoo iets mogelijk kan zijn in een staat, waar gestraft wordt wie over eenig punt van godsdienst spreekt, zal menigeen onzer lezers wel moeilijk vallen te begrijpen en.... te gelooven!

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

De Gouverneur zal Zondag den 21sten Januari a. s. niet ontvangen.

De Adjudant van den Gouverneur,

R. W. VAN WIERINGEN.

Bij Gouvernements beschikking dd. 16 dezer No. 29 is *H. R. Senior*, brievenbesteller, uit 's lands dienst ontslagen.

Bij Gouvernements beschikking dd. 16 dezer No. 30 is aan den heer *Johannes Evertsz*, assistent-loods van de St. Anna baai alhier, tot verder herstel van gezondheid eene verlofsverlenging van één maand verleend.

De laatste hollandsche mailboot *Prins Willem I* bracht uit Paramaribo alhier het bericht dat de Gouverneur van Suriname Jhr. VAN ASCH VAN WYK per telegraaf zijn ontslag als zoodanig aan de Regeering in het Moederland heeft aangevraagd.

De *Vrijmoedige* verneemt, dat gebrek aan de gewenschte verstandhouding tusschen hem en den Procureur-generaal aanleiding daartoe zou hebben gegeven.

De Bazaar Commissie uit den Kerkeraad der Vereen. Prot. Gemeente herrinnert nogmaals, dat de bazaar zal worden gehouden op 7, 8, 10 en 11 Februari a. s. en wel in het Gouvernementshuis, dat daarvoor welwillend door den HoogEdelGestr. Heer Gouverneur is afgestaan.

Zij verzoekt zooveel mogelijk goederen enz. voor den 1e. Februari in te zenden en beveelt bij vernieuwing deze goede en nuttige zaak aan alle welgezinden hartelijk aan.

(Het juiste programma zal later bekend gemaakt worden.)

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Enrique Irusquin, A. Frie, Johanna de Pen, M. de Castro 2, M. D. C. Gomez, Jezus Ma. Navarro, Ann Montanus, Sara Maria Lares, S. O. Ochoa, Leon P. Prince, Carlota Pontiles.

BUITENLAND.

Italie.— De *Italie* schrijft:

Men weet, dat de Paus elken ochtend een schrijfboek ontvangt, waarin de uittreksels zijn neergeschreven der artikelen van Italiaansche en vreemde bladen, die rechtstreeks of middellijk de zaken en de staatkunde van den H. Stoel betreffen.

Voor eenige dagen vond de H. Vader daarin artikelen uit vreemde bladen vermeld, in welke kortweg stond, dat Leo XIII niet alleen bevorderlijk aan, maar een partijganger van het socialisme is.

Bij deze aantijging werd de Paus verontwaardigd, en hij greep de gelegenheid aan, dat eenige heeren van zijn hof bij hem waren, om daarover zijne smart uit te drukken.

Men moet, zeide Z. H., de handelingen en de woorden van Leo XIII verdraaien, om te beweren dat de Paus bevorderaar en partijganger van het socialisme is. Integendeel, uit den tekst en den geest der Pauselijke stukken spreekt de stellige veroordeeling van het socialisme en ook de onmogelijkheid om een Katholiek socialisme te kunnen opzetten. Zich Katholiek-socialist verklaren, moet de Paus hebben gezegd, zou gelijk staan met zich materialistisch spiritist of deïstatheist te noemen. De Paus bepaalt er zich niet toe, het socialisme op leerstellig gebied te bestrijden, maar hij tast het nog meer rechtstreeks aan in zijne levensuitingen. Her hoogste streven der socialistische politiek is, overal een klassenoorlog uit te lokken om te geraken tot de opheffing van het kapitaal en de uitdelging der burgerij. De Paus daarentegen wil de verzoening der standen, de toenadering tusschen kapitaal en arbeid, de verbetering van den toestand der werklieden. Het socialisme preekt den oorlog, de Paus predikt den vrede; dat zijn twee tegenovergestelde richtingen.

Deze rede Pausen, welke men niet verwacht had, heeft een zeer diepen indruk gemaakt op allen, die ze aanhoorden.

— *Reuter* seint 16 Dec. ll.

„De Paus celebreerde gisterenochtend de Mis en hield een toespraak. waarin hij de lotsbestemming van Rome behandelde. De gezondheidstoestand van den Paus is uitstekend."

Frankrijk.—De *Temps* bericht, dat de huiszoeking op de kamer van Vaillant een hoop half verbrand papier heeft doen vinden, dat nog ontcijferd is kunnen worden en bleek te bevatten: scheikundige voorschriften tot de samenstelling eener bom, van de hand van den voorvluchtigen ingenieur Paul Reclus.

Vaillant blijkt tot zijne afschuwelijke misdaad alleen gedreven te zijn door de zucht om naam te maken. Toen hij tot den aanslag had besloten, ging hij eerst naar een fotograaf ten einde zijn portret te laten maken. Hij wachtte een paar dagen geduldig, en toen de fotografieën gereed waren, deed hij eenige er van aan zijn vrienden en de redacties van sommige bladen toekomen. Daarna pleegde hij den aanslag. Op deze portretten heeft Vaillant volstrekt niet het voorkomen van een proletariër, die door honger of nood tot een ontzettende misdaad wordt gedreven. Hij ziet er uit als een gegoed man, en op zijn kostbare overjas ontbreekt zelfs de pelskraag niet!!

Het *Journal des Débats* meldt, dat Vrijdag en Zaterdag in verschillende straten van Parijs bommen zijn gevonden. Deze bommen zijn met een opzettelijk daarvoor ingericht rijtuig naar het stedelijk laboratorium gebracht. Dit rijtuig is van binnen dik bekleed, en de wielen zijn van kaoutchoucbanden voorzien.

In het laboratorium is een bom vervaardigd. volkomen gelijk aan die, waarmede Vaillant geworpen heeft. Men deed dat, om te zien welke uitwerking de bom zou gehad hebben. als zij niet in de lucht maar te midden der Kamerleden ware ontploft. Met deze bom werd een proef genomen in het bosch van Glamart op honden. De meeste der dieren werden onmiddellijk gedood. Een onderzoek bracht aan het licht, dat zij inwendig op jammerlijke wijze verscheurd waren.

— Men herinnert zich het romannetje. dat dezer dagen openbaar gemaakt werd en wat wij even vermelden, over prinses Helena van Orleans, die de bruid zou geworden zijn van den hertog van Clarence, zoo het verschil van godsdienst geen onoverkomelijk bezwaar ware geweest. Nu loopt het gerucht — dat echter reeds is tegengesproken — weder, dat de prinses zich met den Russischen kroonprins zal verloven.

De diplomaten beweren, dat het artikel van de *Figaro*, waarin de liefdesgeschiedenis tusschen den Engelschen prins en de Fransche prinses onthuld werd, eene intrige is.

Dit artikel was geteekend: *Amicus*, en het heeft de aandacht getrokken van de diplomaten. dat twee dagen daarna in de *Figaro*, zelf, graaf d'Haussonville, vertegenwoordiger van den graaf van Parijs, een antwoord deed opnemen, waarin het grootste misnoegen doorstraalde en gezegd werd "dat *Amicus* lang geenen vriendschapsdienst aan prinses Hélène had bewezen."

Voor ons, gewone menschen. is dit louter eene misnoegdheid, omdat het Parijzer blad in het intieme leven van een jong meisje is gedrongen; maar de diplomaten zien er wat meer in, en ziehier wat er rondverteld wordt:

De *Figaro* zou, onwetens of met opzet, de hand hebben geleend tot een complot, dat in de allerhoogste kringen werd gesmeed met het doel het huwelijk tusschen prinses Hélène en den Czarewicz te doen mislukken,—wijl de laatste geene vrouw zou willen, wier hart reeds weggeschonken was.

Volgens sommigen komt de steek uit Duitschland, waar men gaarne het plan zou zien slagen van een huwelijk tusschen den Czarewicz en prinses Alice van Hessen—een plan dat reeds herhaaldelijk in de pers werd aangekondigd en dus niet onwaarschijnlijk is.

Volgens anderen komt het artikel uit de omgeving van president Carnot, waar men een huwelijk tusschen de Czarewicz en eene dochter van den Franschen kroonpretendent als noodlottig beschouwt voor de republiek.

Volgens liberalen heeft het Vaticaan de hand in de zaak, en zou de Paus, om niet eene tweede maal de dispensatie te moeten weigeren, het gemakkelijker gevonden hebben dit huwelijk te verhinderen.

Jammer dat men er de Jesuïeten nog niet tusschen brengt; want zonder dezen zal het spel wel niet volmaakt zijn!

— De mijnwerkers van de Loire hebben een eigen mijn. werken dus ten eigen bate, zonder te worden „uitgezogen door "kapitalisten" en... er hebben geregeld vechtpartijen plaats. Het bestuur der partij heeft eene aanklacht tegen de commissie van boekhouding ingediend. — De arbeiders schijnen zelven al niet beter te werken dan de heeren.

— De *Lanterne*, voorzeker het meest radicale orgaan, dat in Frankrijk verschijnt, zegt, van den Paus spre-

kende, dat men thans meer dan ooit naar de stem des Pausen luistert. Zelfs ziet het priesterhatend blad de hand des Pausen in het nieuwe fransche ministerie „Casimir-Périer." Zie, zegt het blad, de Paus is sedert een kwarteeuw opgesloten in het afgestane gedeelte en het Vaticaan. Hij heeft geen materieel om zijn wil kracht bij te zetten. Zijn zedelijke macht is opgesloten in een bundel van geschriften, die hij nu en dan de wereld inzendt. Zelfs het opperhoofd van een evangelischen Staat houdt het oor gekeerd naar Rome. Italië is niet vrij in zijne handelingen. Overal doet de invloed van het Vaticaan zich gelden.

Deze bekentenis van het anti-katholieke israëlitische orgaan is voorzeker de meest onverdachte lofspraak voor de macht en het gezag der katholieke Kerk en van een Paus, dien men niet alleen van al zijne goederen heeft beroofd, die niet alleen geen enkel stuk geschut te zijner verdediging heeft, maar die daarboven in zijn eigen paleis is opgesloten en door aalmoezen in zijn hofhouding moet voorzien.

Belgie. — De Katholieke studenten der staatsuniversiteit de Luik vierden verleden maand het twintigjarig bestaan van hun genootschap *L'union catholique*. Dat verbitterde de liberale studenten, en toen zij vernamen, dat de studenten der Katholieke hoogeschool van Leuven op het feest waren genoodigd, schreven de liberale bladen als *Réform* en *Indépendance* reeds tevoren, dat dit eene „uitdaging" was, en het wel niet zonder ongeregeldheden zou afloopen. Er was dus opzet in het spel.

Zaterdagavond ten half negen kwamen de Leuvensche studenten aan, die door hunne Luiksche makkers aan het station werden ontvangen; stoetsgewijs trok men naar het clublokaal. Reeds onderweg werden zij uitgejouwd en uitgefloten, maar de politie wist handtastelijkheden te voorkomen.

Des avonds, na afloop van hun vriendschapsmaal, verspreidden de Katholieke studenten zich in de koffiehuizen der stad. Daar werden zij beleedigd en aangevallen; twee hunner zelfs gekwetst; een der koffiehuizen werd met rotte eieren geworpen.

De groepen Katholieke studenten, die daarop door de straten trokken en de spotliedjes met hunne strijdeuzen beantwoordden, werden overal met luid gefluit en gesis begroet.

Het bleef echter bij die wanordelijkheden.

— In België is eene Vlaamsche kwestie aan de orde. Wij geven de uiteenzetting letterlijk weer, zooals wij die in een beste Vlaamsche bladen, het *Hbl. v. Antw.* vinden:

"In de zitting met gesloten deuren heeft M. Coremans het bureel der Kamer verzocht, den stenograafdienst derwijze in te richten, dat de Vlaamsche redevoeringen, die er zouden uitgesproken worden in de Kamer, regelmatig kunnen worden opgenomen.

Dit verzoek heeft groot belang voor de toekomstige Kamerzittingen, want het is eene ontwijfelbare zaak: het nieuwe kiezerskorps zal mannen naar de Kamer zenden, die zich, zooals het hun recht is, in de Vlaamsche taal zullen uitdrukken.

Het zal de Franschgezinden hinderen, doch er is daar geen tegenhouden meer aan, en verschillende liberale, en dus anti-Vlaamsche dagbladen, hebben zelfs in de laatste tijden dit recht niet meer ontkend.

M. Coremans heeft aan de Kamer te binnen gebracht, dat hij eens — door M. Bara uitgedaagd Vlaamsch te spreken — aan die uitdaging antwoordde, en er geen stenograaf was, die zijne improvisatie kon meedeelen, zoodat hij verplicht was, na de zitting, zelf zijne woorden te vertalen.

Goede nota zal hiervan worden gehouden. Die woorden van M. Coremans zijn vóór allen eene voorspelling."

Duitschland. — In het proces tegen twee Fransche, als spionnen gevatte, zee-officieren voor het Rijksgerechtshof te Leipzig hebben beiden ten slotte openlijk erkend, hunne verspiedingsreis naar Duitschland te hebben ondernomen op last van den chef van den Franschen generalen staf der marine. Als reisgeld was hun voorloopig fr. 4000 medegegeven.

De oudste beklaagde, Degony, deed voor zich zelven en zijnen makker Daguet het woord en voerde aan, dat zij beiden eervol hadden gediend als Fransche officieren; en, zoo zij nu geen aanspraak konden doen gelden op eene milde behandeling, verzochten zij toch, dat hun althans eene onteerende tuchthuistraf zou worden bespaard. Ook hun Duitsche verdediger ondersteunde dit verzoek, omdat de aangeklaagden zich niet meester hadden gemaakt van vreemde geschriften en plannen, maar tot eigen waarnemingen zich hadden bepaald.

De rijksadvocaten, Treplin en Tessendorff, voor het O. M. optredende, verdedigden daarentegen met klem het tegenovergestelde standpunt. In de laatste tien jaren, voerden zij aan, heeft het rijksgerechtshof niet minder dan negen verspiedings-processen te behandelen gehad, en alle keeren stak de Fransche regeering daarachter. Men heeft in den loop der tijden leeren inzien, hoe Frankrijk door een goed georganiseerd net van verspieders geheel Duitschland laat doorzoeken. In stede van met betaalde individuen, heeft men ditmaal langs eenen geheel nieuwen weg beproefd. Twee Fransche officieren in werkelijken dienst, die, gedekt door de in de Duitsche wateren hoog geëerde Engelsche vlag, de Duitsche marine-geheimen uitvorschten, zoo iets was te voren nog nooit vertoond, en juist daarom behoorde er een kras voorbeeld te worden gesteld.

Na langdurige beraadslaging met gesloten deuren heeft het Rijksgerechtshof. Degony veroordeeld tot 6 jaren. Daguet tot 4 jaren vestingstaf, in plaats van tuchthuisstraf.

In de Duitsche pers, welke zich natuurlijk druk bezig houdt met dit proces, wordt er de aandacht op gevestigd, dat de Fransche wet op spionnage kort en goed de doodstraf voorschrijft, als iemand verkleed, onder valschen naam enz. militaire geheimen verspiedt, terwijl bij verzachtende omstandigheden en tegenover niet-militairen toch nog levenslange dwangarbeid wordt opgelegd. Waren dus Duitsche officieren onder soortgelijke omstandigheden in Frankrijk betrapt, dan zonden zij waarschijnlijk naar de guillotine gebracht of gefusilleerd worden. Voorts brengt men in herinnering, hoe vaak reeds Fransche officieren door Duitsche beambten ontdekt zijn als verspieders: zoo. o. a. voor eenige jaren de bekende generaal Miribel te Mainz en generaal Fay te Posen. Men heeft er zich toen mede tevreden gesteld, hun schrik aan te jagen met eenige verhooren, en heeft hen daarna stil laten loopen om hun de schande van een verspiedings-proces te besparen. Thans is het uit met het Duitsche geduld.

— Eene bende anarchisten, die zich met valschmunten bezig hield, is te Mainz en te Darmstadt gevangenomen. Niet alleen de gereedschappen tot het maken van valsch geld maar ook vele anarchistische schotschriften werden in beslag genomen.

— Er wordt verteld, dat keizer Wilhelm aan zijne liefde voor de oud-Nederlansche liederen nu weer op nieuwe wijze heeft lucht gegeven. Hij moet een aantal bestuurders van scholen hebben uitgenoodigd er naar te komen luisteren, opdat zij ze als volksstukken in hunne scholen zouden invoeren.

Engeland. — In de Engelsche pers worden breedvoerige artikelen gewijd aan den aanslag van Vaillant op de Fransche Kamer. „De eenige prachtische vraag is thans, zegt de *Times*, hoe de maatschappij kan beschermd worden tegen de aanvallen der wilde dieren, die op haar worden losgelaten." Het blad betoogt, dat zoowel de alleenheerscher aller Russen als de afgevaardigden der Fransche Republiek, de bezoekers van den Liceo-schouwburg als de soldaten in de kazernen en het publiek in de straten van Londen of Parijs blootstaan aan de aanslagen van misdadigers, waarvoor men zich niet kan beschutten. Het zou een opluchtig zijn, zegt de *Times*, als door internationale overeenkomsten middelen konden gevonden worden om te verhinderen, dat in het eene land misdadige plannen worden uitgebroed, die in het andere land tot uitvoering moeten komen. Het blad verlangt maatregelen tegen de Engelsche anarschisten, en het besluit met de woorden: Als zulke leerstellingen te Parijs, Marseille, Barcelonia en Madrid worden toegepast, zijn wij verplicht aan ons zelf en aan onze naasten te zorgen, dat zij bij ons niet worden verkondigd.

De *Standard* deelt deze meening volkomen; het blad zegt: Hot revolutionaire pamfiet is de vader van de anarschistische bom; en de schrijvers en redenaars: die hunne aanklachten tegen den staat, het gezin en zelfs tegen enkele personen formuleeren, zijn ten slotte de bewerkers van handelingen, die hen zelven met ontzetting en afschuw vervullen, als ze eens begaan zijn.

De *Daily Chronicle* dringt ook aan op het nemen van krachtige maatregelen: „De practische anarchist is een wilde en moet als zoodanig behandeld worden. De maatschappij moet kiezen tusschen hem en zich zelf... De toestand eerst rustig als geen plekje op de beschaafde wereld een rustplaats meer aanbiedt voor de Ravachols en de Vaillants."

En de *Daily News* zegt: „ Er moet een einde komen aan de propaganda voor deze gruweldaden. De wetten van iederen beschaafden staat zouden kort proces maken met een blad, dat gewijd was aan het verspreiden van valsche meeningen; is het dan niet dwaas bladen te dulden, die oneindig gevaarlijker zijn? Het anarschisme is niet meer meening, het is opzetten tot misdaad."

Zwitserland. — De heer Prey, die blijkens een Reuter telegram den 15 Dec. tot president der Zwitsersche republiek voor 1894 werd gekozen, is een radicaal. Hij heeft een veelbewogen leven achter den rug. In 1838 geboren, ging hij als jongen naar Amerika, streed in den slavernij-oorlog als vrijwilliger in het leger van de Noordelijken en bracht het zelfs tot majoor. Spoedig daarna viel hij de handen der Zuidelijken, die hem als gijzelaar hielden; het scheelde niet veel, of hij was door hen doodgeschoten. Na den oorlog keerde hij naar Europa terug en was toen jarenlang redacteur van de *Nouvelles bâlois*. Hij werd tot gezant te Washington benoemd en vervulde dat ambt tot 1885; naar Bazel teruggekeerd, werd hij tot lid van den Nationalen Raad gekozen, en in 1890 tot lid van den Bondsraad, waarvan hij op het oogenblik nog vice-president is.

Rusland. — De verhouding tusschen Rusland en Duitschland is op het oogenblik weer niet van de beste. De *Köln. Ztg.* wijst spottend op eene reeks artikelen van de *Grashdanine* over het Duitsche leger.

Het Russische blad zegt, dat de tucht in het Duitsche leger enkel door vrees behouden blijft. Nog niet lang geleden bestond de pijniging in het leger, en de pijnigingswerktuigen werden vroeger aan Oostenrijk afgestaan. De recruten worden in 't Duitsche leger gepijnigd en de tucht wordt er met den stok behouden. Het Duitsche leger wordt slechts door eenen mechanieken band aangehouden, en 't is enkel de zedelijke band, die in 't uur des gevaars een leger redden kan.

De Duitschers halen voor zulke taal de schouders op.

Servie. — Zaterdag 4 Dec. is bij Belgrado eene sierlijk gekleede dame aangehouden, wier onophoudelijk komen en gaan binnen den kring der vestingwerken de achterdocht opwekte. Men vond in haar bezit tal van teekeningen, plannen en schetsen der forten en van andere verdedigingswerken; daarenboven was zij in het bezit van een aantal fotografieën van vestinggeschut. Tot dusverre weigerde zij op te geven, wie zij is, en beweert, dat zij stof verzamelde voor een geïllustreerd tijdschrift.

Amerika. — Een der bogen van de voetbrug, die Jefferson met Louisville over den Ohio verbindt, is gisteren, Vrijdagochtend, ingestort Daar het kwartier over tienen was, was het er zeer druk, zoodat tal van menschen mede te water vielen. Hoevelen er zijn omgekomen, kan men niet schatten; 't kunnen en 25, 't kunnen er ook 50 zijn. De verpletterde lijken liggen met de stukken steen en ijzer op den bodem der rivier.

Afrika. — Donderdagochtend 28 Dec. heeft te Carthago de plechtige overreiking plaats gehad van het pallium aan den nieuwen aartsbisschop. Het geheele kapittel en de geestelijkheid kwamen aan den voet van den heuvel den primaat van Afrika ontvangen; vervolgens begaf de stoet zich naar de kathedraal, waar Mgr. Founier hem verwelkomde. Mgr. Combes ontving daarna de trouwbetuiging der geestelijke overheden en der priesterschap.

— De gezagvoerder van den Engelschen kruiser *Racoon* had bericht ontvangen, dat er slaven ontscheept werden aan de zuidpunt van het eiland Zanzibar. Er werd onmiddelijk een bewapende stoomsloep heengezonden, die er 33 slaven, meest vrouwen en kinderen uit Nyassa-land, aantrof, terwijl eenige Arabieren in allerijl vluchten, met achterlating van hun zeilschuit of *dohw*. Deze werd vernield een der slaven in vrijheid gesteld en aan de zorgen der verschillende missiën toevertrouwd.

VERSCHEIDENHEDEN.

De Veiligheidsmaatregelen door het bureau der fransche Kamer genomen, geven den *Figaro* aanleiding het volgende gesprek mee te deelen, dat zou kunnen gevoerd worden aan den ingang van het *Palais Bourbon*.

Een burger: Mijnheer de bode, daar de zittingen der Kamer publiek zijn, zou ik gaarne die van heden bijwonen.

De bode: Uw naam? Uw voornaam? Dag en plaatsen van geboorte? (De burger antwoordt hierop.)

De bode: Nog een vraag: met welk doel wilt gij de Kamerzitting bijwonen?

De burger: Maar....

De bode: Gij aarzelt! Zijt ge soms een anarchist?

De burger: Welneen!

De bode: (*arguanend*): Dat zegt ge op zoo'n vreemden toon.... Ga maar eens mee.

De burger: Waar brengt ge mij heen?

De bode: Naar de zaal voor den anthropometrischen. Hier, kleed u maar uit.

De burger: Wat blieft u? Moet ik mee....

De bode: Stel je gerust: er is niemand anders dan mijnheer Bertillon. En die heeft nog wel anderen gezien!

De burger: Komaan; ik ben hier nu al acht dagen lang vergeefs gekomen; ik onderwerp mij aan alles. (*Hij ontkleedt zich en wordt gemeten.*)

De bode: Ge kunt u weer kleeden. Goed. Zeg mij nu de woorden van het eeds-formulier na: „Ik zweer dat ik, in deze heilige ruimte toegelaten, bezield ben met de diepste gevoelens van bewondering voor de Kamer in het algemeen en voor iederen afgevaardigde in het bijzonder. Ik zweer geen dynamiet, noch picrine-zuur, noch kalium-chloraat, noch ijzeren ketel, noch eenigerlei bommen of ontploffings werktuigen te bezitten."

De burger: Ik zweer het.

De bode: Dan kunt gij naar binnen gaan. Maar.... de zitting is juist gesloten.

De burger: maar wat moet ik dan toch doen, om in de Kamer te komen?

De bode: Laat u kiezen; dat is tegenwoordig nog gemakkelijker dan als bezoeker in de Kamer te komen!

Dat zelfs beesten zich moeilijk kunnen losmaken van een band, die door langdurigen omgang ontstaat, is te Vlist schitterend bewezen door een in liefdaligheid anders niet uitblinkendenbok. Op een vroegen morgen werden van zijn zijde uit het weiland weggehaald een paar koeien, die over Schoonhoven naar Rotterdam moesten, en de gesikte viervoeter vond zich nu zóó eenzaam en verlaten, dat hij uitbrak en spoorloos verdween. Of het beest op den reuk afging of zijn schrandere blikken op de voetaf-

drukken van zijn gevankelijk weggevoerde vriendinnen sloeg, is onbekend, maar dit is zeker, dat hij den weg vond naar Sehoonhoven. Op de gladde kleien echter raakte hij aan 't dwalen; als zwerver werd hij door de politie opgepakt en drie dagen duurde het voor hij zijn baas ontmoette en met vroolijke bokkesprongen weer naar Vlist wandelde, verheugd misschien dat hij er met drie dagen zitten en zijn baas er met een kleine geldboete afgekomen was.

Op den 23[e] December jl. overleed te Hilversum in den ouderdom van 51 jaren de Heer **Joseph Alexander Moormann Barge,** geliefde broeder van

MR. C. A. H. BARGE.

Eenige kennisgeving.

GETROUWD

Carl P. Seppenfeldt

EN

M. C. G. Thielen

Aruba, 17 Januari 1849.

J. S. Scheidelaar

a ricibí awe coe vapor Holandés sigá *„María Christina"* i flor blanco, i pretoe i di color.

Curaçao, 14 Januari 1894.

Las Maravillas de la Ciencia

Qué cosas tan raras é incongruentes suceden ! Según ellas, no parece sino que la Providencia pretenda hacer caer en el ridículo la falta de confianza que sentimos en nuestras fuerzas. Por ejemplo : el primer vapor que cruzó el Atlántico, yendo de Europa á América, llevaba, casualmente, á bordo un ejemplar de un libro escrito para probar que jamás llegaría á obtener éxito la propulsión de los buques por medio del vapor. No es verdad que en esa afirmación estaba contenida la esencia misma del más inconsciente humor ?

Pues, así mismo, durante siglos dijeron los hombres que nunca llegaríamos á comprender las enfermedades que tienen un hondo asiento ni mucho menos, á *curarlas.* Decían que habíamos nacido únicamente para sufrir y morir, y que era una especie de impiedad el intentar escaparnos de ese nuestro hado. No obstante, ciertas personas sabias, pacificas, que creían que la salud, no la enfermedad, la vida, y no la muerte, eran el objeto de la existencia, prosiguieron estudiando y experimentando, persuadidas de que un día llegarían á demostrar que en el seno de la naturaleza había remedios ocultos, y que todo era el encontrarlos. Los hemos encontrado ? Hemos descubierto uno sólo siquiera ? Parece que sí.

Suplicamos á nuestros lectores presten atención á la siguiente, breve carta. Está llena de enseñanzas, y es una especie de luz que felizmente irradia sobre muchos países, al fin de este siglo de maravillas.

Quien la escribe, dice : "Por mucho tiempo había venido sufriendo de una enfermedad que me había sumido en un estado de gran debilidad, y me había imposibilitado, por completo, de ocuparme de mis negocios. Todo clase de alimento me producía un dolor sordo, que á menudo degeneraba en calambres y espasmos. Este dolor no cesaba, en ningún caso, hasta que el alimento había pasado á los intestinos, ó hasta que arrojaba cuanto había comido. Tenía una gran dificultad en digerir, un gran peso y opresión, mucho calor y acidez en el estómago, sufría mucho de un fluido intensamente amargo y ardiente que se me desarrollaba en la garganta y boca."

"Me hallaba también en un estado de indiferencia mental ; pasaba muchas noches sin dormir, y casi siempre tenía un fuerte dolor de cabeza acompañado de un ligero movimiento de vientre. Disminuía mi apetito, y á veces no tenía ninguno ; sentía siempre sed, y no obstante, no podía retener los líquidos que tomaba ; todo lo cual empeoraba más mi caso. Había consultado á varios Doctores eminentes, y de sus prescripciones no había obtenido el menor alivio, y por fin llegué á estar tan desesperado de encontrar remedio para mi enfermedad y tanto me descorazoné y disgusté, que á todas horas deseaba la muerte."

"En uno de mis peores días acerté á pasar por casa del bien conocido farmacéutico Francisco Murillo Hernández, y le expliqué todos los detalles de mi enfermedad. Me escuchó él con toda cortesía, é interés, y cuando acabé me recomendó un remedio que él dijo tenía en su botica ; y, tanto insistió en que lo probase, que le tomé una botella grande. No habían transcurrido aun dos semanas de esto, y ya mis dolores habían empezado á disminuir ; y tres días después habían desaparecido por completo. Mi salud general mejoró rápidamente, mi apetito aumentó, y, por fin, todos los síntomas que yo había tenido por incurables desaparecieron en absoluto."

"Desde el día en que obtuve tan maravillosa é inesperada curación, no he cesado de recomendar este remedio, — el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, á cuantas personas sufrían de lo mismo, y muchas de ellas lo han usado con resultado igualmente maravilloso. Doy á V. completa autorización para publicar esta carta, y tengo el honor de quedar uyo, afmo."

(firmado) Arturo de Pascual González, Calle Marina, 22, Sevilla.

Abril 8, de 1893.

La enfermedad tan claramente descrita por el Sr. P. González, no ofrece duda en su clasificación ; era una inflamación aguda é indigestión y dispepsia, que son tan antiguas como la raza humana y la desesperación de los médicos según la compleja variedad de sus síntomas, sus violentas y sutiles trasposiciones y su radical conexión con todas las funciones orgánicas del cuerpo humano. Los médicos se han contentado siempre, — como se contentaron en este caso,—con dar paliativos para los síntomas, creyendo que no existía para estos cura radical.

Y no obstante, dicha cura existe, y felizmente el autor de la carta dió con ella aquel afortunado día en que consultó á su amigo, el Farmacéutico Murillo Fernández.

El Jarabe Curativo de la Madre Seigel se puede contar entre los grandes descubrimientos de este siglo, y prueba que no hay un sólo mal físico que no podamos esperar vencer bajo los auspicios de un remedio, que, en realidad, es poco menos que una inspiración.

Si el lector se dirige á los Señores A. J. Whith.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE'

TUSSCHEN

NEW-YORK.

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Caracas.		Venezuela		Philadelphia		Caracas.		Venezuel		Philadelphia	
Vertrekt van NEW YORK....	Jan.	4	Jan.	13	Jan.	23	Feb.	3	Feb.	13	Feb.	24
Komt aan te CURAÇAO	,,	10	,,	19	,,	29	,,	9	,,	19	Maart	2
Vertrekt van ,, ...	,,	11	,,	20	,,	30	,,	10	,,	20	,,	3
Komt aan te PTO. CABELLO	,,	12	,,	21	,,	31	,,	11	,,	21	,,	4
Vertrekt van ,,	,,	13	,,	22	Feb.	1	,,	12	,,	22	,,	5
Komt aan te LA GUAYRA..	,,	14	,,	23	,,	2	,,	13	,,	23	,,	6
Vertrekt van ,, ..	,,	17	,,	26	,,	6	,,	16	,,	26	,,	9
Komt aan te PTO. CABELLO		18	,,	27	,,	7	,,	17		27	,,	10
Vertrekt van ,,	,,	18	,,	27	,,	7	,,	17	,,	27	,,	10
Komt aan te CURAÇAO	,,	19	,,	28	,,	8	,,	18	,,	28	,,	11
Vertrekt van ,, ...	,,	19	,,	29	,,	9	,,	19	Maart	1	,,	12
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	,,	20	,,	30	,,	10	,,	20	,,	2	,,	13
Komt aan te NEW-YORK...	,,	26	Feb.	5	,,	16	,,	26	,,	8	,,	19

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO......	Jan.	11	Jan.	20	Jan.	30	Feb.	10	Feb.	20
Komt aan te MARACAIBO......		12		21		31		11		21
Vertrekt van "		17		26	Feb.	6		16		26
Komt aan te CURAÇAO........		18		27		7		17		27

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,

Agenten.

Paul F. G. CURIEL

biedt het geëerde publiek zijne diensten aan tot het geven van lessen in de Fransche taal en in het Italiaansch- of dubbel boekhouden.

Grondtaal: Hollandsch of Spaansch

Curaçao, 13 Juni 1893.